

Οι Κινέζοι Σταλινικοί Ωθούν Αντεργατική Λιτότητα

Νίκη στους Εργάτες στην COSCO!

Το άρθρο που ακολουθεί έχει γραφτεί από την Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας (ΤΟΕ), τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης, για την εφημερίδα *Workers Vanguard* (τεύχος 1137, 27 Ιουλίου) της Σπαρτακιστικής Ένωσης Αμερικής (Spartacist League/US).

01 Οκτωβρίου – Από τις απεργίες του Ιουνίου μέχρι σήμερα, τα αφεντικά έχουν ενισχύσει τις επιθέσεις τους κατά των απεργών στην COSCO. Οι πιο σημαντικές είναι η δημιουργία εργοδοτικού «σωματείου» με στόχο τη διάσπαση της ΕΝΕΔΕΠ και των απεργιακών κινητοποιήσεων των εργαζομένων και η επίθεση κατά του προέδρου της ΕΝΕΔΕΠ Μάρκου Μπεκρή από τον επόπτη της εργολαβικής εταιρείας D-Port. Η ΤΟΕ καταδικάζει την εξοργιστική επίθεση κατά του προέδρου του σωματείου και κατ' επέκταση κατά των εργαζομένων στην COSCO!

Στην τελευταία απεργία που κάλεσε η ΕΝΕΔΕΠ στις 7 Σεπτεμβρίου, το εργοδοτικό «σωματείο» της COSCO – συνοδευόμενο από δυνάμεις του λιμενικού – δείχνοντας τον αντεργατικό και απεργοσπαστικό του χαρακτήρα έδωσε το παρόν με δύο τεράστια πανό που έγραφαν «Δικαίωμα στην Εργασία» και «Το Λιμάνι δεν Κλείνει»! Λέμε: **Κάτω το Εργοδοτικό «Σωματείο»!**

Την ημέρα της απεργίας, η ΕΝΕΔΕΠ σε ανακοίνωσή της κατήγγειλε την επίθεση κατά ενός δημοσιογράφου που κάλυπτε την απεργία. Η ανακοίνωση τόνιζε ότι επικεφαλής της επίθεσης ήταν γνωστός χρυσαυγίτης που είναι μέλος του δήθεν «σωματείου» της Χρυσής Αυγής στη Ζώνη.

Στη συνάντηση της αντιπροσωπείας του σωματείου την ημέρα της απεργίας με τον Κάπτεν Φου, τον επικεφαλής της COSCO στην Ελλάδα, ο Φου δήλωσε ότι οι επενδύσεις της COSCO δεν επιτρέπουν να αυξηθεί περαιτέρω το κόστος. Μετά τη συνάντηση καθώς και την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου που έκρινε για ακόμα μία φορά την απεργία παράνομη, οι εργαζόμενοι στην COSCO αποφάσισαν την αναστολή των κινητοποιήσεων και την ανασύνταξη των δυνάμεών τους. Αντιμέτωποι με την αδιάλλακτη εργοδοσία της COSCO και τις δυνάμεις του ελληνικού καπιταλιστικού

κράτους, αυτό που είναι αναγκαίο είναι η ταξική αλληλεγγύη και η σκληρή ταξική πάλη για να κερδηθούν τα αιτήματα των εργατών.

* * *

Στα τέλη Μαΐου και στις αρχές Ιουνίου, εκατοντάδες εργάτες του γίγαντα της κινεζικής κρατικής ναυτιλιακής εταιρείας COSCO στο λιμάνι του Πειραιά πραγματοποίησαν σημαντικές εργατικές δράσεις ενάντια στις φρικτές συνθήκες που επικρατούν στους τερματικούς σταθμούς των εμπορευματοκιβωτίων. Στις 30 Μαΐου, οι εργάτες σε όλη τη χώρα συμμετείχαν στην 24ωρη πανελλαδική απεργία ενάντια στο τελευταίο πακέτο μέτρων λιτότητας που υπαγορεύονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) και επιβάλλονται από την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ. Ανάμεσά τους ήταν και οι λιμενεργάτες στην COSCO, που ηγούνταν από το σωματείο τους (ΕΝΕΔΕΠ) και οι οποίοι απήγγησαν τις απειλές της διοίκησης ότι θα συλληφθούν εάν συμμετέχουν στην απεργία. Οι εργάτες στην COSCO απήγγησαν δύο ακόμα ημέρες, πιέζοντας για την ικανοποίηση των αιτημάτων τους για μόνιμη και σταθερή δουλειά, 6μελή πόστα λιμενεργατών, Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, μέτρα πρόληψης για την υγιεινή και ασφάλεια των εργαζομένων καθώς και αύξηση στους απαράδεκτα χαμηλούς μισθούς τους. Οι εξαιρετικά επικίνδυνες συνθήκες εργασίας στο λιμάνι, έχουν οδηγήσει σε πολλούς τραυματισμούς και στοίχισαν τη ζωή ενός εργάτη τον περασμένο χρόνο.

Στην απεργιακή συγκέντρωση έξω από την COSCO συμμετείχαν και χιλιάδες άλλοι εργάτες συμπεριλαμβανομένου και του Σωματείου Λιμενεργατών Πειραιά που απήγγησε για δύο ημέρες. Και αυτοί επίσης παλεύουν για Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και έχουν δει τους μισθούς τους να κατακεραματίζονται. Τη συγκέντρωση υποστήριζαν ναυτεργατικά σωματεία και το Εργατικό Κέντρο Πειραιά το οποίο ελέγχεται από το ΠΑΜΕ. Κοινές απεργιακές φρουρές έκλεισαν για πρώτη φορά την COSCO στη σχεδόν εννιάχρονη λειτουργία της στον Πειραιά, απωθώντας τις προσπάθειες της διοίκησης να σπάσει την απεργία χρησιμοποιώντας απεργοσπαστές (συμπεριλαμβανομένου και φασίστες της Χρυσής

Υπερασπίστε την Κίνα Ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και την Καπιταλιστική Αντεπανάσταση!

Αυγής) καθώς και τα δικαστήρια.

Μία μαζική γενική συνέλευση του σωματείου την 1η Ιουνίου ανέστειλε την απεργία αλλά οι εργάτες στην COSCO πραγματοποίησαν ακόμα μία, πέντε ημέρες μετά. Μέχρι τώρα οι εργάτες έχουν κερδίσει μία παραχώρηση: οι δουλειές τους θα συμπεριληφθούν στην κατηγορία των «βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμαμάτων» που τους παρέχει κάποιες συγκεκριμένες συνταξιοδοτικές παροχές. Το σωματείο ανακοίνωσε ότι θα πραγματοποιήσουν και άλλες απεργίες εάν η COSCO δε συμφωνήσει σε διαπραγματεύσεις. Αλλά οι απεργίες έχουν ανασταλεί έπειτα από την ανακοίνωση του σωματείου στις 11 Ιουλίου για προφορική «συμφωνία» με την εργοδοτική πλευρά η οποία αναφέρει ότι θα ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργατών για σταθερή δουλειά και βμελή πόστα.

Η πάλη των εργατών της COSCO χτύπησε μια ευαίσθητη χορδή στο ναυτιλιακό τομέα που είναι κεντρικός στη χώρα. Η πετυχημένη έκβαση αυτού του αγώνα μπορεί να δώσει σημαντική ώθηση στην εργατική τάξη, που έχει λυγίσει αλλά δεν έχει τσακιστεί από τη δεκαετή καπιταλιστική λιτότητα. Μπορεί επίσης να εμπνεύσει τους εργάτες σε άλλα μέρη της Ευρώπης, οι οποίοι και αυτοί αντιμετωπίζουν επιθέσεις στις δουλειές τους και στο επίπεδο διαβίωσής τους. **Νίκη στους Εργάτες στην COSCO!**

Σχολιάζοντας την απεργία, ο ΣΥΡΙΖΑ παραπονέθηκε ότι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι λιμενεργάτες ήταν αποτέλεσμα του ότι η COSCO και η θυγατρική της (ΣΕΠ) λειτουργούν «αποκλειστικά μέσω εργολαβικών εταιρειών και με τον τρόπο αυτό μεγιστοποιούν τα κέρδη τους, ενώ παράλληλα κρύβονται από τις ευθύνες τους σαν πραγματικοί εργοδότες», (kathimerini.gr, 2 Ιουνίου). Αυτό αποτελεί καθαρή υποκρισία, όταν πρόκειται από τον ΣΥΡΙΖΑ, που παρά το «ριζοσπαστικό αριστερό» του όνομα, είναι ένα αστικό κόμμα. Το 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ περιφρόνησε το συντριπτικό «ΟΧΙ» του δημοψηφίσματος για τη λιτότητα από την ΕΕ. Σήμερα, συνεχίζει να ακονίζει το μαχαίρι εκ μέρους των τραπεζιτών της Φρανκφούρτης και των Ελλήνων εφοπλιστών μεγιστάνων.

Οι λιμενεργάτες στην COSCO πράγματι στην πλειοψηφία τους προσλαμβάνονται από εργολαβικές εταιρείες με μισθούς πείνας και «ευέλικτες» συμβάσεις που δεν εγγυώνται σταθερή εργασία ούτε βασικά εργατικά δικαιώματα. Οι εργάτες διαμαρτύρονται για την έλλειψη κατάλληλης εκπαίδευσης και για το κλίμα εκφοβισμού που κυριαρχεί στο λιμάνι, με «μπράβους και ανθρώπους της νύχτας» που προσλαμβάνονται για να επιβάλλουν πειθαρχία. Είναι θεμελιώδες για τα σωματεία να παλέψουν για να διώξουν τα εργολαβικά παράσιτα και για την άμεση πρόσληψη όλων των εργατών σε πλήρη και μόνιμη βάση με αξιοπρεπείς μισθούς και συνθήκες. **Για τον έλεγχο των προσλήψεων από το σωματείο! Για τον έλεγχο της ασφάλειας των εργατών από το σωματείο!**

Οι άθλιες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι λιμενεργάτες στην COSCO και οι άλλοι εργάτες στην Ελλάδα είναι το άμεσο αποτέλεσμα των μέτρων λιτότητας συμπεριλαμβανομένης και της ιδιωτικοποίησης των λιμανιών και άλλων υποδομών, που υπαγορεύονται από την ΕΕ και το ΔΝΤ ως αντάλλαγμα για τη «διάσωση» της Ελλάδας. Στην πραγματικότητα, το

σχέδιο διάσωσης προοριζόταν για τις γερμανικές και τις γαλλικές τράπεζες που κατείχαν το χρέος, ενώ οι εργαζόμενοι είναι αυτοί που πληρώνουν. Η ταπείνωση και η εξαθλίωση των εργατών στην Ελλάδα είναι μία ακραία εκδοχή αυτού που συμβαίνει στους εργάτες σε ολόκληρη την Ευρώπη, καθώς τα αφεντικά της ΕΕ αναζητούν να αυξήσουν την εκμετάλλευση των μισθωτών δούλων τους. Ένα άρθρο στην αμερικανική εφημερίδα *The Nation* (1 Ιουνίου), με τίτλο «Πώς το πιο Δραστήριο Λιμάνι στην Ελλάδα Αποκαλύπτει τους Κινδύνους της Ιδιωτικοποίησης», παραθέτει έναν λιμενεργάτη να λέει: «Ξέρουμε ότι εμείς στην Ελλάδα είμαστε μέρος ενός ιδιαίτερα σκληρού νεοφιλελεύθερου πειράματος, αλλά αυτό είναι μόνο η αρχή. Σήμερα στην Ελλάδα, αύριο στην Ευρώπη. Όλο το εργατικό σύστημα τείνει σε πιο ευέλικτα συστήματα εργασίας» [*δική μας μετάφραση*].

Η ΕΕ είναι το μέσο με το οποίο οι καπιταλιστικές δυνάμεις στην Ευρώπη – με τον γερμανικό ιμπεριαλισμό στο τιμόνι – τσακίζουν τους μισθούς και τις συνθήκες των εργατών, ακόμα και στις πιο ισχυρές οικονομίες όπως η Γερμανία. Οι εργαζόμενοι στη ναυτιλία στην Ευρώπη έπρεπε να παλέψουν ενάντια σε επιθέσεις από την ΕΕ, γνωστές ως “Port Packages”, για το τσάκισμα των σωματείων. Τον Ιανουάριο του 2006, έπειτα από μία δυναμική απεργία ενάντια στο Port Package 2 που έκλεισε το λιμάνι του Αμβούργου στη Γερμανία, πραγματοποιήθηκαν και άλλες απεργίες αλλού στην Ευρώπη. Τον περασμένο χρόνο οι λιμενεργάτες στην Ισπανία απήγγησαν ενάντια στην επιβολή κανονισμών από την ΕΕ για «ελευθερία του επιχειρείν» δηλαδή ελευθερία από τα σωματεία. Η κοινοπραξία της ΕΕ έχει καταστρέψει τις πιο αδύναμες ευρωπαϊκές χώρες όπως την Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία, ενώ παράλληλα λειτουργεί ως εμπορικό μπλοκ ενάντια στον αντίπαλο ιμπεριαλισμό των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ιαπωνίας. **Ελλάδα Έξω Από την ΕΕ και το Ευρώ! Για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης!**

Η Κίνα δεν Είναι Καπιταλιστική

Η COSCO – η Κινεζική Ωκεάνια Ναυτιλιακή Εταιρεία – λειτουργεί τις Προβλήτες II και III του εμπορικού λιμανιού του Πειραιά από τον Οκτώβριο του 2009. Το 2016 ως τμήμα του ξεπουλήματος των κρατικών περιουσιακών στοιχείων για την εξυπηρέτηση της αποπληρωμής του υπέρογκου χρέους, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ πούλησε το 67 τοις εκατό του φιλέτου του λιμανιού του Πειραιά στην COSCO. Στην ιδιωτικοποίηση τότε, δικαίως εναντιώθηκαν οι λιμενεργάτες, οι οποίοι κατανοούσαν ότι το ξεπούλημα θα συνοδευόταν με επιθέσεις στους μισθούς τους, στις συνθήκες εργασίας και στα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα.

Στον δίκαιο αγώνα τους, οι λιμενεργάτες στο λιμάνι του Πειραιά είναι ενάντια στην COSCO, μια κινεζική κρατική επιχείρηση. Η COSCO δεν αποτελεί καπιταλιστή εργοδότη αλλά τμήμα της κολлекτιβοποιημένης οικονομίας της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ενός παραμορφωμένου εργατικού κράτους όπου η πολιτική εξουσία είναι στα χέρια της προνομιούχας γραφειοκρατίας του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας (ΚΚΚ). Οι υπερπόντιες οικονομικές επιχειρήσεις του καθεστώτος του ΚΚΚ συχνά επιφέρουν επιθέσεις στους μισθούς και στις συνθήκες δουλειάς. Αυτές οι επιθέσεις ενάντια

στους εργάτες δεν είναι αναπόφευκτες όπως ισχύει στις καπιταλιστικές εταιρείες αλλά κομμάτι μιας πολιτικής που αντανakλά τα συντηρητικά και στενά εθνικά συμφέροντα της γραφειοκρατίας. Στον Πειραιά, μια τέτοια πολιτική σημαίνει ότι δουλεύει χέρι με χέρι με τους αφέντες της ΕΕ στην αφαιμάξη των εργατών.

Η εξωφρενική μεταχείριση της COSCO προς την εργατική της δύναμη στον Πειραιά περιλαμβάνει 12ωρες βάρδιες για πενταροδεκάρες, πολλές φορές χωρίς καν το δικαίωμα στο μισάωρο διάλλειμα. Εν τω μεταξύ άλλοι εργάτες δεν έχουν καν αρκετή εργασία. Ο διευθύνων σύμβουλος του λιμανιού Φου Τσενγκίου ή «Κάπτεν Φου» αποτελεί παράδειγμα του χυδαίου πατερναλισμού του καθεστώτος του ΚΚΚ. Στη διαδικτυακή *Spiegel* (4 Σεπτεμβρίου 2015), ο Φου απέρριψε τα σωματεία ως «αχρείαστα!» και διαμαρτυρήθηκε κατά των ηγετών των σωματείων που υπόσχονται «περισσότερα λεφτά για λιγότερη δουλειά». Συνέχισε λέγοντας «Εάν θέλετε έναν υψηλότερο μισθό πρέπει πρώτα να δουλεύετε σκληρά. Όχι να ξαπλώνετε στην παραλία και να πίνετε μύζα. Μάθετε από τους Γερμανούς! Να δουλεύετε σκληρά, ποτέ να μην τεμπελιάζετε και πάντα να δουλεύετε με σοβαρότητα. Σκληρή δουλειά – χαρούμενη ζωή» [*δική μας μετάφραση*]. Αυτή η αντεργατική εχθρότητα συνοδεύει το Σταλινικό πρόγραμμα του «σοσιαλισμού σε μία μόνη χώρα» (ή «του σοσιαλισμού με κινεζικά χαρακτηριστικά») που είναι επιζήμιο προς τον προλεταριακό διεθνισμό και δίνει στον αυθεντικό σοσιαλισμό άσχημο όνομα. Επίσης μπορεί να παρέχει εφόδια στους αντικομμουνιστές που θέλουν να διοχετεύσουν τον θυμό των εργατών, από την κακομεταχείριση που δέχονται, σε υποστήριξη προς την ιμπεριαλιστική ώθηση για καπιταλιστική αντεπανάσταση στην Κίνα.

Εμείς οι Τροτσκιστές υποστηρίζουμε τους εργάτες που παλεύουν για συνδικαλιστικά δικαιώματα, αξιοπρεπείς μισθούς και παροχές στην COSCO. Ταυτόχρονα, αγωνιζόμαστε ενάντια στις προσπάθειες όσων υπονομεύουν την ανάγκη υπεράσπισης του κινεζικού παραμορφωμένου εργατικού κράτους ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Όπως πολλοί στο εργατικό κίνημα, το ΚΚΕ, ένα ρεφορμιστικό Σταλινικό κόμμα, λέει ότι η Κίνα «είναι πια “σάρκα από τη σάρκα” του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος» (*Κομμουνιστική Επιθεώρηση*, τεύχος 6, 2010). Το ΚΚΕ επιχειρηματολογεί ότι «Η Κίνα, ιδιαίτερα από τη δεκαετία του '80, έχει συνδέσει την οικονομία της με τη διεθνή καπιταλιστική αγορά. Είναι ένα γεγονός που όχι μόνον δεν αρνείται η ίδια η κινεζική ηγεσία, αλλά το εκθειάζει». Απλά και μόνο επειδή η Κίνα εμπλέκεται στο παγκόσμιο εμπόριο δεν την κάνει καπιταλιστική ή ιμπεριαλιστική.

Η Κινεζική Επανάσταση του 1949 ανέτρεψε την εξουσία των καπιταλιστών και των γαιοκτημόνων και έβγαλε τη χώρα από τα νύχια των ιμπεριαλιστών που την κρατούσαν υποδουλωμένη. Το αστικό κράτος τσακίστηκε από τον αγροτικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό του Μάο Τσε Τουνγκ και αντικαταστάθηκε από ένα εργατικό κράτος που απαλλοτρίωσε τους εκμεταλλευτές. Η επακόλουθη δημιουργία μιας οικονομίας κεντρικά βασισμένης σε κολλεκτιβοποιημένες μορφές ιδιοκτησίας έθεσε τις βάσεις για εκτίναξη της βιομηχανικής ανάπτυξης και τεράστια κέρδη για τις εργατικές και αγροτικές μάζες.

Η εγκαθίδρυση του κινεζικού εργατικού κράτους

αποτελέσει μια ιστορική νίκη για την εργατική τάξη διεθνώς. Όμως σε αντίθεση με το κράτος που προήλθε από την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία – που ηγήθηκε από τους Μπολσεβίκους του Β.Ι. Λένιν και Λέον Τρότσκι – το εργατικό κράτος στην Κίνα ήταν παραμορφωμένο από την αρχή, υπό την ηγεσία μιας εθνικιστικής γραφειοκρατίας που ουσιαστικά ήταν παρόμοια με αυτή που ανέβηκε στην εξουσία στην Σοβιετική Ένωση στην πολιτική αντεπανάσταση που ηγήθηκε ο Στάλιν ξεκινώντας το 1923-24.

Δύο χρόνια μετά τον θάνατο του Μάο το 1976 το ΚΚΚ υπό τον Ντενγκ Ξιαοπίνγκ εισήγαγε ένα πρόγραμμα «μεταρρυθμίσεων αγοράς» χαλαρώνοντας τον κρατικό έλεγχο στην παραγωγή και στο εμπόριο και ανοίγοντας τη χώρα σε κάποιες καπιταλιστικές επενδύσεις από δυτικές και ιαπωνικές επιχειρήσεις καθώς και από την υπεράκτια κινεζική αστική τάξη. Μια κινεζική καπιταλιστική τάξη έχει αναπτυχθεί επίσης στην ηπειρωτική χώρα αν και αυτή η τάξη έχει στερηθεί πολιτικής εξουσίας. Είναι σύνηθες για τους αστούς ιδεολόγους – και για τους περισσότερους από τους αριστερούς – να υποστηρίζουν ότι ο καπιταλισμός έχει παλινορθωθεί στην Κίνα ή ότι η παλινορθώσή του είναι μη αναστρέψιμη. Η καπιταλιστική αντεπανάσταση όμως θα έπρεπε να θριαμβεύσει στο πολιτικό επίπεδο, μέσα από την καταστροφή του εργατικού κράτους και την εγκατάσταση ενός αντικομμουνιστικού καθεστώτος που θα υποστηρίζεται από τους ιμπεριαλιστές. Αυτό θα είναι καταστροφικό για το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Παρά τις «μεταρρυθμίσεις αγοράς» τα κύρια στοιχεία της κινεζικής οικονομίας παραμένουν κολλεκτιβοποιημένα. Οι κρατικές επιχειρήσεις κυριαρχούν στους στρατηγικούς βιομηχανικούς τομείς, η εθνικοποίηση της γης έχει εμποδίσει την ανάπτυξη μίας τάξης μεγάλων αγροτών καπιταλιστών και οι κρατικές τράπεζες ελέγχουν τη χρηματοδότηση. Ο εκρηκτικός οικονομικός ρυθμός ανάπτυξης της Κίνας τις τελευταίες δύο δεκαετίες έχει ξεπεράσει τις ιμπεριαλιστικές χώρες όπως και τις «αναδυόμενες» νεοαποικιακές καπιταλιστικές χώρες όπως η Ινδία.

Υποστηρίζουμε το δικαίωμα της Κίνας στο εμπόριο ώστε να αποκτήσει ό,τι χρειάζεται για την περαιτέρω ανάπτυξη του εργατικού κράτους. Οι υπεράκτιες επενδύσεις των κινεζικών κρατικών επιχειρήσεων δεν κινητοποιούνται από το κίνητρο του κέρδους, όπως είναι έμφυτο στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, αλλά από την ανάγκη να αποκτήσει η χώρα πρώτες ύλες και ανεπτυγμένη τεχνολογία για τις κολλεκτιβοποιημένες βιομηχανίες της εντός καθώς και για να διευκολύνει το διεθνές της εμπόριο, συμπεριλαμβανομένης της ανάπτυξης σιδηροδρόμων, δρόμων και λιμανιών. Ταυτόχρονα, αναγνωρίζουμε ότι οι επενδύσεις της στο εξωτερικό δεν καθορίζονται από επαναστατικό διεθνισμό αλλά από τις πολιτικές του καθεστώτος του ΚΚΚ, οι οποίες είναι ριζωμένες στα Σταλινικά δόγματα του «σοσιαλισμού σε μία μόνη χώρα» και της «ειρηνικής συνύπαρξης με τον ιμπεριαλισμό».

Οι ιμπεριαλιστές που «έχασαν την Κίνα» το 1949 είναι δεσμευμένοι να την πάρουν πίσω για ελεύθερη καπιταλιστική εκμετάλλευση. Ως Τροτσκιστές, εμείς η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση στεκόμαστε για την χωρίς όρους στρατιωτική υπεράσπιση της Κίνας ενά-

ντια στον ιμπεριαλισμό και σε όποιες προσπάθειες για εσωτερική αντεπανάσταση. Για την υπεράσπιση και την επέκταση των κεκτημένων της Κινεζικής Επανάστασης απαιτείται μία προλεταριακή πολιτική επανάσταση για να εκδιωχθεί η γραφειοκρατία του ΚΚΚ και να αντικατασταθεί με ένα καθεστώς εργατικής δημοκρατίας αφοσιωμένο στην πάλη για τον παγκόσμιο σοσιαλισμό.

Κληρονομώντας τις υπεράκτιες δραστηριότητες των κινεζικών κρατικών επιχειρήσεων, μία κυβέρνηση εργατικών και αγροτικών συμβουλίων θα τιμούσε τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και θα αύξανε τους μισθούς και τις παροχές πάνω από την τοπική κλίμακα. Ένα τέτοιο καθεστώς θα απαλλοτριώνει επίσης τα αστικά στοιχεία που έχουν αναδυθεί στην Κίνα, όπως και τους μεγιστάνες του Χόνγκ Κόνγκ. Πάνω απ' όλα, θ' ακολουθούσε τον δρόμο του πρώιμου σοβιετικού εργατικού κράτους στην προώθηση της εργατικής επανάστασης σε ολόκληρο τον κόσμο.

Για μια Ηγεσία Αφοσιωμένη στην Ταξική Πάλη!

Ενώ οι εργαζόμενοι έχουν δείξει μεγάλη αποφασιστικότητα για αγώνα ενάντια στις επιθέσεις των αφεντικών, η τωρινή ηγεσία των σωματείων είναι αφοσιωμένη στο καπιταλιστικό σύστημα και την ταξική συνεργασία. Μία νέα ηγεσία είναι απαραίτητη, η οποία θα κατανοεί ότι οι εργάτες δεν έχουν κανένα κοινό συμφέρον με τα αφεντικά και θα δρα ανάλογα. Μία τέτοια ηγεσία θα πάλευε για αυτά που η εργατική τάξη χρειάζεται, όχι για ό,τι τα αφεντικά λένε ότι μπορούν να δώσουν. Αυτό απαραίτητα περιλαμβάνει την εναντίωση στην ΕΕ και στο νομισματικό εργαλείο της το ευρώ και τη σφυρηλάτηση ταξικής αλληλεγγύης με τους εργάτες πέρα από τα σύνορα.

Είναι απαραίτητο να επιστρατευτούν τα όπλα της

ταξικής πάλης, όπως απεργίες υπερασπιζόμενες από μαζικές απεργιακές φρουρές. Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής έχουν μεγαλώσει απειλητικά εν μέσω της απελπισίας που έχει επιφέρει ο καπιταλισμός. Οι φασίστες αποτελούν έναν θανάσιμο κίνδυνο προς τους μετανάστες και τις άλλες μειονότητες, τους αριστερούς και το εργατικό κίνημα. Η τωρινή εργατική ηγεσία έχει σε μεγάλο βαθμό αγνοήσει τον φασιστικό κίνδυνο αλλά οι μαζικές απεργιακές φρουρές στην COSCO που κράτησαν έξω τους απεργοσπάστες και τους φασίστες φανέρωσαν τη δυνατότητα μαζικής δράσης της εργατικής τάξης για να συντρίψει την Χρυσή Αυγή.

Η ταλαιπωρία των εργαζομένων φανερώνει τους βάρβαρους μηχανισμούς του καπιταλιστικού συστήματος όπου η παραγωγή οργανώνεται όχι για να ικανοποιήσει τις ανάγκες της ζωής των μαζών – αξιοπρεπή εργασία, στέγαση, συντάξεις, ιατροφαρμακευτική φροντίδα κ.ά. – αλλά για να παράγει κέρδη για τον μικροσκοπικό αριθμό των υπερ-πλουσίων καπιταλιστών εκμεταλλευτών. Οι βασικές ανάγκες του πληθυσμού μπορούν να γίνουν πραγματικότητα μόνο όταν η εργατική τάξη πάρει τον παραγωγικό πλούτο της κοινωνίας στα δικά της χέρια. Η εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της ανάμεσα στους καταπιεσμένους πρέπει να παλέψουν για μια κυβέρνηση που θα δρα για τα δικά τους συμφέροντα και η οποία θα είναι υποταγμένη σε αυτούς. Μια τέτοια κυβέρνηση δεν μπορεί να επιτευχθεί σε ένα κοινοβουλευτικό πλαίσιο αλλά μόνο μέσα από μια προλεταριακή επανάσταση που θα σαρώσει το καπιταλιστικό κράτος. Η Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας, τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής), είναι αφοσιωμένη στη σφυρηλάτηση του επαναστατικού εργατικού κόμματος που θα οδηγήσει τους εργάτες σε αυτό το καθήκον. ■

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

2 ευρώ για τέσσερα τεύχη, συν ένα πακέτο που περιλαμβάνει το άρθρο «Η Ελλάδα στη Δεκαετία του 1940: Μια Προδομένη Επανάσταση» καθώς και άλλα τρία άρθρα

Όνομα: _____
 Διεύθυνση: _____
 Πόλη: _____ Περιοχή: _____
 Τ.Κ.: _____ Τηλέφωνο: _____
 Email: _____

Όργανο της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας, τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής)

Για οποιαδήποτε επικοινωνία γράψτε στη διεύθυνση:
 Τ.Θ. 8274, Τ.Κ. 10210, Αθήνα

ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση: Spartacist@hotmail.com
 Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6930694112

Εκτύπωση: Μποτζάκης Ιάσωνας, Γραφικές Τέχνες